SLADKÝ ŽIVOT

Andie Brocková

Skandální sdělení

HARLEQUIN®

Andie Brocková

SKANDÁLNÍ SDĚLENÍ

Překlad

Daniela Tošíková

Milá čtenářko,

pokud věříte přísloví o tom, že se jablko nedokutálí daleko od stromu, tak Vás příběhy, jež si můžete přečíst v edici Sladký život a Sladký život Duo, přesvědčí, že to vůbec nemusí být pravda. A že zdravé ovoce se může urodit i na skrz na skrz ztrouchnivělém stromě. Všichni mí hrdinové totiž mají „nehodné" rodiče, kteří se na nich v dětství provinili, je to ale nezkazilo a proměnili se v silné a slušné lidi… A když už jsme u toho, tak i v dobré rodiče svých vlastních dětí… A že vůbec nezáleží na tom, jestli je někdo milionář a král, a někdo jiný musí korunu před tím, než ji vydá, třikrát obrátit v ruce. Že dobré srdce a schopnost dávat a přijímat lásku je nad všechny peníze světa!

Snad se vám budou tyto příběhy v měsíci, kdy se léto překulí v podzim, líbit.

S láskou
Váš Harlequin

Andie Brocková

SKANDÁLNÍ SDĚLENÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
From Exposé to Expecting

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2021

Překlad:
Daniela Tošíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Andrea Brock
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8267-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8268-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8269-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nad hlavou se jí mihla obrovská kytice. Bez rozmýšlení po ní skočila a chňapla ji oběma rukama, ale květy byly tak těžké, že si je musela přitisknout ke hrudi, aby neztratila rovnováhu a nepřepadla dopředu. Až pak se lekla, co tady vyvádí.

Strnula a na čele jí vyvstal studený pot. Chová se pěkně trapně. Svírala pomačkané stonky květů, jako by čekala nějakou odměnu. Třeba že uloví manžela? Moc vtipné!

Naštěstí se nikdo nedíval. Oči všech přítomných se upíraly na ženu, která kytici vyhodila. Krasavice se závojem černých vlasů se pustila do ochranky za bezpečnostními bariérami.

„Víte vůbec, s kým mluvíte?“ Její hlas se zvučně nesl atriem. „Jsem Vogue Monroeová a můžu hravě zařídit, abyste oba dostali padáka.“ Ztěžka oddechovala, třásla se vzteky a probodávala oba muže planoucím pohledem.

Vogue Monroeová. Emma ji hned poznala. Hollywoodská herečka a poslední v dlouhé řadě žen, kterou spojovali s Leonardem Raveninem. Nenápadně se přikradla blíž, aby měla lepší výhled.

„Omlouváme se, slečno, ale nesmíme pustit dovnitř nikoho bez pozvánky.“

„Dobře. Jak chcete.“ Vogue proti mužům vztáhla ruce s nehty připomínajícími dravčí paráty. „Ale aspoň můžete Raveninovi ode mě něco vyřídit.“ Vztekle

pohodila hlavou a kadeře tmavých vlasů kolem ní divoce zavlály. „Řekněte Leonardu Raveninovi, že je jen… sobecký, arogantní a sebestředný prevít." Odmlčela se, aby docílila dramatického efektu. „Vyřiďte mu, že ho z celého srdce lituju. Protože podle mě je jen citově deprivovaný chudák, který není schopný trvalého vztahu, protože jediný člověk, kterého miluje, je on sám!"

Emma musela uznat, že Vogue by za svůj výkon zasloužila Oscara. A rozhodně se jí podařilo přitáhnout pozornost všech přítomných, jak zjistila, když vrhla letmý pohled na řadu recepčních sedících za stolem u zdi. Zachovaly si profesionální vzhled, ale prsty na klávesnici počítače jim nehybně strnuly.

„A můžete mu říct… " Její pohled padl na Emmu a zelené oči začaly těkat z kytice, kterou vyděšeně tiskla k hrudi, na její zaražený obličej. „Můžete mu říct, kam si může strčit svoji kytku."

Emma zůstala stát jako opařená. Škoda, že nepracuje pro bulvár! To by byla pořádná pecka.

Bohužel je jen zpravodajkou seriózního deníku *Paladin*, jehož čtenáři jsou politicky uvědomělí a korektní. Má domluvený rozhovor s Leonardem Raveninem na téma obnovitelné energie, jenže má smůlu. Ravenino má už víc než dvouhodinové zpoždění. Chudák slečna Monroeová to samozřejmě nemohla tušit, a i kdyby se jí nakrásně podařilo dostat do Raven Enterprises, neměla by šanci, aby její bývalý pocítil sílu jejího hněvu.

Sledovala pohledem hvězdu, jak míří ven z budovy k elegantní limuzíně, ve které na ni čeká osobní řidič, skládá do něj dlouhé nohy a mizí za tónovanými skly.

Auto vyrazilo pryč a bylo po dramatu. Za dvě hodiny čekání si Emma stačila důkladně prohlédnout nablýskanou recepci Raven Enterprises. Po straně místnosti za štíhlým bílým pultem seděly čtyři recepční, všechny v černém, které se zase mlčky vrátily

k práci. Jedna z nich, na jejíž jmenovce stálo jméno Nathalie, Emmu ochotně informovala o aktuálních změnách v rozvrhu *signora* Ravenina, přestože bylo vidět, že sama tápe v temnotách.

Emma ale byla odhodlaná trpělivě čekat bez ohledu na to, jak dlouho to může trvat. Takovou příležitost si nenechá proklouznout mezi prsty! Byla hrdá, že se jí podařilo domluvit rozhovor s Leonardem Raveninem, vlastně to byl největší úspěch její dosavadní novinářské kariéry. Charismatický italský podnikatel poskytoval rozhovory jen zcela výjimečně a měl pověst člověka, jenž novináře nemá moc v lásce. Když šéfredaktor Emmu požádal, aby s Raveninem domluvila rozhovor, nemohla se zbavit pocitu, že to na ni jen zkouší a těší se, jak pohoří. Ona to ale dokázala a nic na světě ji od rozhovoru neodradí.

Pečlivě se na schůzku připravila a přečetla si o atraktivním miliardáři všechny dostupné informace. Vlastně víc, než na podobný rozhovor potřebovala. Uvědomovala si, že ji fascinuje. Pohádkově bohatý chlap se slabostí na ženské celebrity, který si až chorobně chrání soukromí a nesnáší bulvár.

Přesto objevila dost fotek, na kterých figuroval ve společnosti slavných hereček nebo celebrit, majetnicky do něj zavěšených, jak spolu vycházejí z nočního klubu, anebo po boku dozlatova opálených modelek v miniaturních bikinkách na palubě soukromé jachty, kde je zachytil silný objektiv paparazziho.

Bulvární tisk nešetřil výrazy jako záhadný a nevyzpytatelný. Ravenino údajně uměl být okouzlující, ale stejně tak byl uzavřený. Dokázal být i hodně nepříjemný, když ho nutili mluvit do mikrofonu anebo na něj mířili blesky kamer.

Měl i zajímavý původ. Emma zanedlouho zjistila, že je přímým potomkem *conte* di Ravenina, po kterém měl zdědit hraběcí titul, předávaný v rodině

z generace na generaci už od šestnáctého století. Ale ze záhadného důvodu se ho vzdal, odjel ze země a titul i majetek přenechal mladšímu bratrovi. Proč, to se Emmě zjistit nepodařilo.

„Nechcete, abych to od vás vzala?“ Nathalie kývla na Emmu a ukázala na kytici. Ženy si mezi sebou vyměnily pohled.

„To se stává často?“ Emma tázavě nadzvedla obočí. „Že se sem snaží dostat zavržené milenky a házejí po lidech kytky?“

Nathalie se rozesmála. „Řekněme, že se rozhodně nenudíme, když se *signor* Ravenino objeví v Londýně.“

„Hodně se o něm mluví, co?“ Emma se naklonila nad okraj stolu.

„Je to někdo,“ souhlasila Nathalie. „Pochopíte to hned, jak ho uvidíte.“

„Jestli se ho dočkám.“ Emma protáhla obličej.

„Moc se omlouvám, že musíte tak dlouho čekat.“

„Vy za to přece nemůžete!“ Emma zaváhala. Co kdyby využila situace a vytáhla z dívky pár informací? Samozřejmě z čistě profesionálního zájmu. „Musíte se často omlouvat za *signora* Ravenina a měnit pracovní harmonogram?“

Nathalie se zamyslela. „Moc často do Londýna nejezdí. Ale když se tady ukáže, musím přiznat, že nám dá zabrat.“

„Je dobrý zaměstnavatel?“

„Ano, pokud vám nevadí dlouhé přesčasy. A máte pozitivní přístup k jeho extravagantním požadavkům. U *signora* Ravenina musíte být připravená na všechno.“

„Například?“

„Například si na poslední chvíli vymyslí soukromou prohlídku Přírodopisného muzea. Nebo máme zařídit, aby za ním na odlehlý ostrov ve Skotsku zaletěl špičkový šéfkuchař a připravil mu tam večeři. Jednou skoupil všechny obrazy na jedné výstavě a chtěl je rozvěsit na

dvanácti různých místech. Konkrétně ve čtyřech různých zemích na dvou kontinentech. Jeden z nich je tady.“ Ukázala na obrovské abstraktní plátno na protější stěně.

„Takže Leonardo musí dostat, co si zamane?“

„Tak nějak. Ale to není nic proti tomu, co musí řešit jeho osobní asistentka Mia. Ta zachraňuje i průšvihy v jeho milostném životě.“

„Chcete tím říct, že se Leonardo Ravenino nechová dobře k ženám?“

„To zas ne,“ zamračila se Nathalie. „Spíš si ho žádná žena nedokáže ochočit. Všechny si myslí, že si ho otočí kolem prstu a dotáhnou ho k oltáři, ale jedna po druhé jsou zklamané.“ Podívala se na opuštěné květy na židli vedle sebe. „Mia má floristku, která je pořád v pohotovosti.“

Tahle kytka zřejmě obdarovanou moc neusmířila. Ale Emma se dozvěděla moc zajímavé věci, které ještě podnítily její zvědavost. „Musíte se tu dozvědět spoustu pikantních historek.“

„To máte pravdu.“ Nathalie se zarazila a najednou zpozorněla. „Ale vy jste novinářka, viďte? Zrovna vám bych je vykládat neměla.“

„Slibuju, že budu mlčet jako hrob.“ Emma na ni vrhla povzbudivý úsměv. „Píšu článek o termální energii oceánu. Dost nudné téma, které by neškodilo trochu oživit, ale něco takhle pikantního tam těžko propašuju. To chápete, ne?“

Nathalie se zasmála. „Tak jo.“ Rychle se rozhlédla na všechny strany a ztišila hlas. „Ale ode mě jste nic neslyšela.“

Emma kývla.

„Tak tedy… “ Nathalie se k ní spiklenecky naklonila. „Jednou se stalo… “

Leonardo Ravenino se objevil až za další hodinu. Emma to už málem vzdala, když před vchodem zastavila elegantní černá limuzína a dovnitř vtrhl

hlouček lidí. Hned ho poznala. Vysoký a tmavovlasý muž kráčel uprostřed svých poskoků a se vztyčenou hlavou rozdával na všechny strany rozkazy.

Emma vyskočila, vrhla se ke skupince a pověsila se jim na paty. Zuřivě mávala ve vzduchu notebookem, ale nikdo jí nevěnoval pozornost. Rázným krokem mířili k výtahu. Když něco neudělá, zmizí jí, než ho stačí oslovit. Dveře výtahu se otevřely a příchozí do něj nastoupili jako jednolitá masa. Ne! Tohle je její jediná a poslední šance. Pokud jí Ravenino ujede, může na rozhovor zapomenout.

Dveře už se zavíraly, když mezi ně strčila nohu. Hned se zas otevřely a oči celé skupinky se na ni nechápavě upřely.

„Zdravím." Emma si nervózně odkašlala. „Jsem Emma Quinnová z *Paladinu*."

„Ihned dejte tu nohu pryč, mladá dámo." Podsaditý muž s nápadně vypracovanými svaly se jí postavil do cesty a zatarasil jí výhled.

„Ano, samozřejmě," vypravila ze sebe. „Ale mám se *signorem* Raveninem domluvenou schůzku." Sáhla do kapsy pro mobil a třesoucí se rukou přivedla k životu displej. „Tady vidíte mail, kterým to potvrzuje. Čekám tu celou věčnost."

„Dejte tu nohu pryč." Chlapíkovi byla její zpráva evidentně ukradená.

„Ano, ale –"

„Klid, Harry, vyřeším to sám."

Nebylo pochyb, komu patří hluboký sametový baryton s lehkým italským přízvukem. Najednou před ní stál elegantní Leonardo Ravenino na míru šitém obleku a bílé košili, s dokonalým uzlem na vázance. Nepřekvapilo ji, jak je zblízka hezký, vlastně to čekala. Spíš ji zarazila síla jeho osobnosti.

Nepatrně rozšířené nozdry, husté tmavé obočí, klenoucí se nad přimhouřenýma očima, pevně

semknutá ústa – to všechno svědčilo o nevídané autoritě. Tvářil se, jako by mu patřil celý svět. Jen nepatrný stín na bradě prozrazoval, že má za sebou dlouhý den, a propůjčoval mu lehce zhýralý vzhled.

Zabodl do ní pohled tmavých očí, jako by si v ní četl. Mávl na ztichlou skupinku, trpělivě čekající ve výtahu, a gestem jím naznačil, ať jedou bez něj.

„Říkala jste, že jste slečna Quinnová?" Mračil se, jako by se snažil rozpomenout, kam ji má zařadit. Připadala si jako naprostá nula.

„Ano, Emma Quinnová z *Paladinu*. Máme spolu domluvený rozhovor."

Zatvářil se nechápavě.

„Měli bychom mluvit o investicích Raven Enterprises do obnovitelné energie," napověděla mu. „Domluvili jsme se na třetí hodinu."

„Pak se moc omlouvám."

„To je v pořádku." Ale vůbec to nebylo v pořádku. Prostě na ni zapomněl. Copak lidi jako on nemají celý tým sekretářek a asistentek, které jim připomínají schůzky? Proč Mia nedělá svou práci? Ale hlavně že se k němu konečně dostala. „Co kdybychom ten rozhovor udělali teď?"

„*Mi dispiace*… Bohužel jste mě špatně pochopila. V tuhle chvíli už váš rozhovor nepadá v úvahu."

„To mi nemůžete udělat!" zvolala Emma. V náhlé panice ho popadla za paži, ale když si všimla jeho nedůtklivého pohledu, rychle ho zas pustila. „Vždyť jsme se na něm domluvili!"

„Tak teď jsme ho zas zrušili." Emma měla chvilku neodbytný pocit, že si Ravenino opráší rukáv v místech, kde se ho dotkla, ale ovládl se. „Doufám, že jsem vám tím moc nezkomplikoval život."

„Ne. Vlastně ano. My ten rozhovor prostě musíme udělat! Slíbil jste to." Nebyla to zrovna reakce dospělé ženy, ale rychle ztrácela nervy.

„Bohužel to z časových důvodů nepůjde."

Vykašlal jste se na to a je vám to úplně fuk. Emma polkla vztek, který se v ní zvedal. Ani se nesnaží tvářit omluvně, dává jí najevo okázalý nezájem.

Kousla se do rtu, aby mu od srdce neřekla, co si o něm myslí. Co by tím získala?

„Nebude to trvat dlouho," zkusila to znovu. „Necelou hodinku."

„Promiňte… "

„Tak možná později dnes večer."

„Když mě teď omluvíte… "

„Ne!" Jakmile viděla, že se chystá k odchodu, popadla ho zas za paži a tentokrát jí bylo úplně jedno, co si o ní myslí.

„*Signore* Ravenino!" Snažila se uklidnit. „Je mi jasné, že máte nabitý program, ale na druhou stranu jste mi slíbil rozhovor. Čekám tu na vás přes tři hodiny a podle mě je slušné, abyste dodržel naši domluvu."

Pustila ho, odhrnula si vlasy z čela a čekala.

Alespoň si znovu získala jeho pozornost. Se zatajeným dechem sledovala, jak si ji nenuceně prohlíží a zakládá ruce na hrudi. Pak se koutky jeho úst zvlnily v náznaku úsměvu, jako když si kočka hraje s myší. „To si opravdu myslíte?"

„Ano, přesně tak." Emmu polévalo horko. „Myslím si, že mi dlužíte aspoň hodinu svého drahocenného času."

Odhrnul si naškrobenou bílou manžetu, aby se podíval na luxusní hodinky na zápěstí. Možná to ještě není ztracené.

„Přizpůsobím se vám," kula železo, dokud bylo žhavé. „Jsem maximálně flexibilní."

Tmavé obočí vyletělo vzhůru. Ucítila, jak ji polévá ruměnec, ale nedala se odradit a odmítala si připustit, že jeho povýšené chování pozvolna spěje

k rafinovanému flirtu, i když v podbřišku ucítila zrádné chvění.

„Dobře.“ Odmlčel se a zas na ni vrhl znepokojivý pohled. Jako by zvažoval, jestli to s ní má zkusit, a došel k názoru, že stojí za hřích. „Dnes večer v mém nočním klubu.“

Emma zalapala po dechu a měla co dělat, aby se vzpamatovala.

„A uděláme tam rozhovor?“

„*Sì*, co jiného byste tam chtěla dělat?“ Zatvářil se, jako by mluvil s někým, kdo je trochu natvrdlý. Anebo s někým, kdo si něco namlouvá. Emma se div studem nepropadla a snažila se zachránit situaci tím, že nasadila pracovní tón.

„Myslím, že to by šlo.“

„*Bene*. Řekněme v jedenáct?“

V jedenáct večer? Jindy tou dobou byla dávnou zalezlá v posteli, kde si četla zajímavý životopis nebo historický román. Rozhodně neobrážela noční kluby.

„Není to na vás moc pozdě?“

Zahnal ji do kouta. Copak má jinou možnost?

„Zvládnu to. V jedenáct. A děkuju.“ Za co mu děkuje? To on to celé zpackal! Jenže má v rukou všechny triumfy.

„*Bene*,“ opakoval. „A víte, kde mám klub?“

„Ano, vím,“ kývla. Kdo by to nevěděl? Hobo byl jeden z nejoblíbenějších londýnských klubů, kam chodila bohatá smetánka. Proslýchalo se, že Leonardo ho vyhrál v sázce, ale kdo ví, kde je pravda. Všechno kolem toho muže je obestřené záhadou.

„Takže dnes večer na shledanou. A přijďte včas!“

Ta drzost! Otočil se k ní zády a Emma se div nezalkla vztekem. Přemýšlela, jak mu trefně odseknout, když se za ní otočil a všimla si šibalských ohníčků v jeho očích. On si ji ještě dobírá! Měla pocit, že ztrácí půdu pod nohama.

DRUHÁ KAPITOLA

Emma se rozhlédla po luxusně zařízeném nočním klubu. Cítila, že sem nepatří, připadala si tu jako vetřelec, přestože ji osobně uvedli do prázdného salonku nad tanečním parketem, kam jen tlumeně dolétala dunící hudba, v jejímž rytmu se vlnila tančící těla.

Všude kolem sebe viděla komfort, na jaký nebyla zvyklá. Červená kožená křesílka kolem nízkých stolků, intimní osvětlení a pečlivě vybraná umělecká díla. Možná další obrazy z výstavy, o které mluvila Nathalie? Pohledný číšník jí přinesl na stříbrném podnose perlivou vodu, kterou si objednala, a položil ho před ní s teatrálním gestem, hodným prvotřídního šampaňského.

Emma se znovu napila. Nebylo od ní moc chytré přijít o dobrou hodinu dřív, ale nemohla se dočkat, až bude mít ten zatracený rozhovor z krku. Očekávala, že bude muset u vchodu dlouze vysvětlovat, kdo je a co tady dělá, ale stačilo, aby se představila svým jménem, a hned ji ochotně doprovodili dovnitř.

Vstala a zamířila k zábradlí nad parketem. Měla odsud dobrý výhled, ale v tlumeném světle nešlo rozeznat obličeje. Nabízel se jí jen pohled na zvlněné moře těl, ze kterého vyčnívaly zvednuté ruce, pohupující se hlavy a vlající vlasy. Musela uznat, že odsud to vypadá dost dobře, přestože sama by se takhle bavit nedokázala.

Kluby pro ni byly velkou neznámou. Od té doby, co se přestěhovala do Londýna, ve svém volnu jen studovala, sháněla práci a vydělávala peníze na živobytí. Neměla čas na tak povrchní zábavu, i kdyby si ji mohla dovolit. Což po pravdě řečeno nemohla. Vlastně to bylo poprvé v životě, co vkročila do nočního klubu. Leonardu Raveninovi to ovšem vykládat nebude.

„*Buonasera*." Prudce se otočila, když za sebou uslyšela zvučný sametový hlas. Nebyl to nikdo jiný než Leonardo. Nahnul se k ní a políbil ji po italsku na obě tváře. „Doufám, že nečekáte dlouho?"

„Ne, vůbec ne." Tentokrát opravdu ne. Emma se vzchopila. „Bavím se tím, že pozoruju lidi na parketu."

„Aha." Postavil se vedle ní a silnýma rukama obemknul zábradlí. „Fascinující podívaná, co?"

Emma vrhla kradmý pohled na ostře řezané rysy a vypracovanou postavu v drahém italském obleku. Nedivila se, že mu ženy padají k nohám. Jako by z něj vyzařovala zvláštní temná energie a až živočišná přitažlivost.

„Je pravda, že jste tenhle klub vyhrál v sázce?" vyhrkla bez rozmýšlení, třebaže se ho na to vůbec nechtěla ptát.

Otočil k ní hlavu a v temně šedých očích se nebezpečně zablesklo. Dotkla se hned na začátku citlivého místa? Dával si na čas s odpovědí.

„Vidím, že neztrácíte čas, slečno Quinnová."

To byl opravdu nešťastný začátek. Jenže jak se vedle něj má soustředit na otázky, které si tak pečlivě připravila? „Jen tak mě napadlo, že vaše podnikání nemá se zábavním průmyslem moc společného. Chcete se do budoucna víc soustředit na investice v téhle oblasti?"

Nadzvedl nepřirozeně obočí a uvědomila si, že ji prokoukl a poznal, že blafuje.